

Teoretický úvod charakterizuje filmové umění na základě jeho vztahu k literatuře a snaží se určit jeho specifika (autorství, scénář). Připomíná problémy, s nimiž se tvůrci filmových adaptací literárního díla musejí vyrovnávat (konkretizace, interpretace, selekce a eliminace, adaptátorská strategie). V poslední kapitole je naznačena oblast adaptování poezie.

Praktická část práce je zpracována metodou konfrontační analýzy, pro niž byly vybrány dvě kontrastní a zdařilé filmové adaptace poezie. Porovnávají se básnické předlohy a jejich filmová zpracování – *Romance pro křídlovku* F. Hrubína a O. Vávry a *Kytice* K. J. Erbena a F. A. Brabce. Nejprve je uvedena základní povaha literární předlohy, v níž se vyzdvihuje potenciál, jaký dílo pro filmování má, ale i prvky, které mediální transformaci komplikují. Ukazuje se, jakým způsobem filmová adaptace vznikala. Práce se snaží definovat prvky, které byly v porovnání s původním textem redukovány a eliminovány, a také významy, které byly ve filmu nově zařazeny a naznačují autorskou aktualizaci. U kapitol věnovaných *Romanci pro křídlovku* je text řazen podle jednotlivých modifikací, k nimž ve filmu došlo. *Kytice* je film povídkový, a tak se kapitoly věnují jednotlivým epizodám a následně jejich spojovacím motivům. U *Kytice* je také důsledněji připomenut kritický ohlas, protože obsahuje (na rozdíl od *Romance pro křídlovku*) i negativní hodnocení. Na závěr každé části se shrnují základní rysy filmové adaptace a adaptátorského postupu.

V závěru se porovnávají obě filmové adaptace poezie. Poukazuje se na rozdílný vztah předlohy a jejího filmového ztvárnění, hledají se odlišnosti dvou režijních přístupů k literární předloze. Nakonec je zhodnocena adekvátnost filmového řešení a zvolená adaptační strategie.